

den lille Passus: „ude i Landet”. Det var ganske mærkværdigt, at den ikke tog det med, for denne lille Passus udtrykte netop, at Forholdene ikke vare de samme ude i Landet som inde i Hovedstaden, men „Politiken” har antagelig haft sine Grunde til ikke at tage disse Ord med, og dem ville vi rimeligvis kunne faa at vide af det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode).

Det ærede Medlem fra Odense havde jo imidlertid vakt stor Uro her inde i Hovedstaden, og nu skulde der lægges en ordentlig Dæmper paa ham. Hovedbestyrelsesmødet havde ikke kunnet styre det ærede Medlem, nu skulde de socialdemokratiske Blades Kontrahentforening til at tage Affære, og saa stedtes han igen for Ribe Ret. Her gik det ham haardt imod, det har han selv bekræftet; der fremkom Meddelelse om, at der var blevet stillet et meget skarpt Mistillidsvotum til ham, som var blevet vedtaget med stort Flertal, og det ærede Medlem havde forladt Mødet i Bitterhed og med skarpe Ord paa sine Læber. Disse Meddelelser fandt det ærede Medlem ikke nogen Grund til at afkræfte. Tværtimod, da en Medarbejder ved „Fyns Tidende” henvendte sig til ham for at faa rigtig Besked om Sagerne, udtalte han, at han ikke fandt Anledning til at afkræfte disse Meddelelser. Den følgende Tids Begivenheder viste ogsaa, at han heller ikke vilde afkræfte dem; thi den 9. Oktober afholdt Fællesbestyrelsen for de socialdemokratiske Vælgerforeninger Møde i Odense sammen med Bestyrelsen for Socialdemokratisk Forbund, og en Meddelelse om Resultatet af dette Møde udsendtes i et Ritzau Telegram, som udtalte sig overordentlig tydeligt om disse Forhold, og hvori det hedder: „Bestyrelserne for de socialdemokratiske Vælgerforeninger i Odense samt for Socialdemokratisk Forbund vedtog paa et Møde i Aftes aldeles enstemmigt en Resolution, hvori der 1) protesteres mod det Mistillidsvotum, der fra Kontrahentforsamlingen for de socialdemokratiske Blade er tildelt Redaktør Marott; 2) rejses Krav om en rimelig Frihed til at udtale sig om Partiets Anliggender, og 3) udtales en ubetinget Tak til Marott for hans hidtidige Virksomhed i Socialdemokratiets Tjeneste”. Det var rene Ord for Pengene. Nu tror jeg, alle ville indrømme, at efter dette stod Hr. Marott tilsyneladende paa sikker Grund, foreløbig i alt Fald, og jeg maa sige for mit Vedkommende, at jeg i Virkeligheden kun kan lykønske det ærede Medlem til, at han staar paa denne sikre Grund, hvis han da staar paa den endnu — der er nemlig forløbet en Uge

sidens! Men jeg tror, han gør det; jeg synes, jeg har kunnet se det paa hans Ansigt i de sidste Dage; han har set saa glad og tilfreds ud, hvorimod hans store Modstander, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg); jo har vist sig grumme lidt i denne Sal i den sidste Tid. Jeg har ønsket at drage disse Forhold frem paa Grundlag af de Bemærkninger, der bleve fremsatte af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen); fordi Socialdemokratiet altid hævder at være et Parti, der er saa homogent og enigt, at indre Splid i Virkeligheden er udelukket. Jeg har ønsket at fremdrage disse Forhold og dokumentere dem, som jeg har gjort, for at der kan være en samlet Fremstilling af dem i Rigsdagstidende, saa at enhver i Fremtiden kan gaa til den og se, hvorledes det i Virkeligheden staar til med denne bedyrede Enighed i Socialdemokratiet. Det interessante Spørgsmaal er nu: Faa det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds og hans Meningsfæller nu Lov til i Fremtiden at føre den aabne Dørs Politik, og kan denne Politik i det hele forliges med Socialdemokratiets Arbejdsmaade og hele Virksomhed som politisk Parti? Eller staa vi overfor en Ændring af Partiets hele Virksomhed eller overfor en Sprængning af Partiet? (*Sabroe*: Lad De os om det!) Bevares vel, det kunde aldrig falde mig ind andet; De maa selv have Lov til at bestemme det; men jeg vilde gerne have Lov til at gøre mine Betragtninger. De Herrer ere saa villige til, naar De mene, der kan være lidt i Vejen her eller der, stadig at fare ud i Deres Presse og paa Rigsdagen. Naturligvis kunde De Herrer ønske, at vi ganske stiltørdigt skulde holde vor Mund, saa at vi ikke tillod os at sige noget, naar De slaas indbyrdes. Det kunde jo være rart for De Herrer; men De kunne stole paa, at det skulde De ikke faa Lov til.

Det, der har fremkaldt hele denne Strid, er jo Sporvejsstrejken her inde i København. Jeg skal med Hensyn til denne hverken udtale mig om dens Aarsag eller dens hele Forløb; men jeg ønsker, for jeg slutter, at gøre nogle Bemærkninger om den Forfølgelse, der har fundet Sted af de nyansatte Funktionærer saavel som af de gamle Funktionærer; der igen gik i Arbejde hos Sporvejssekskabet. Hele den Kamp, der blev ført imod dem og deres paarørende, er efter min Mening af en saa utiltalende og hadefuld Karakter, at den kommer til at staa i en højst ejendommelig Modsetning til den Friheds- og Broder-